

кжде има по-дебела сѣнка. Намѣсти се до плета подѣ единѣ орѣхѣ. Легна на грѣбѣ, протегна си краката, закри си очитѣ съ шапката и захѣрка. Изтѣрва врѣвчицата, съ която бѣша врѣзалѣ маймунката. Като видѣ, че е свободна, бѣлата пленница тихо измѣкна отѣ торбата сабята и се покатери на сѣседния градински плетѣ. Скочи въ градината врѣху една тиква и се озѣрна. Нѣма нищо за ядене. Само царевица и пѣпчиви тикви. Трѣгна кѣмѣ прелѣза, който водѣше въ двора. Надникна и сѣзрѣтъкмо предѣ кѣщи една круша съ увиснали надолу жѣлти като кехлибарѣ кратунци. Подѣ крушата грухтѣше една свиня и ядѣше падналия плодѣ.

— Добѣръ денѣ, госпожо! — викна маймунката. — Твоя ли е тази круша?

— Всичкитѣ круши въ селото сѣ мои, — важно отвѣрна свинята.

— Ще ми позволишѣ ли да изямѣ две-три крушки? Много сѣмѣ гладна.

— Може, — загрухтѣ свинята, само при едно условие: гнилитѣ круши ще пуцашѣ за мене.

Тѣкмо въ туй време презѣ отворената кѣщна врата изкочи кучето Караманѣ, налалало единѣ гуменѣ царвулѣ.

Маймунката му препрѣчи пѣтя и дигна дѣрвената сабя:

— Стой, крадецо! Отѣ кжде взе този царвулѣ?

— Купихѣ го, — излѣга кучето.

— Лѣжешѣ! — тропна сѣ кракѣ бѣлата маймунка. — Скоро да го врѣнешѣна мѣстото му.

